

Her çocuk başka bir dünyaya doğar ve doğarak değiştirir dünyayı.

Ne denli planlı programlı yapılsa da çocuk "sahibi" olmak akılcı değildir.

Her halde yeni bebeğin haberi beraberinde yeni bir gelecek tahayyülünü de getirir. Bu gelecek tahayyülüyle tüm anlamlar değişir.

Oğlun yeri başkadır, kızinkisi başka. Büyüdükçe kendi gelecek tahayyülünü geliştirir. Dünyayı ve zamanı bununla anlamlandırır.

Çocuk kendi başına bir insan olur.

Anne ve baba kendi gelecek tahayyülünü gerçekleştirmeye çalışırken kendisini insanlaşan çocuğunun tahayyülündeki geleceği yıkarken bulur.

Anlamlar çatışır; aynı şeye çocuğun verdiği anlam, anne ve babanın verdiği anlamdan farklıdır.

Anne ve babanın koruduğu, muhafaza ettiği nedir? Kendisi kadar tecrübeli olmayan çocuğun içine atıldığı tehlikelerden mi korumaya çalışıyordur çocuğu, yoksa çocuğun tahayyül ettiği geleceği yıkıp kendi gelecek hayalini mi gerçekleştirmeye çalışıyordur?

Denizde battı batacak bir gemide yaşadığını düşünmek daraltıcıdır. İnsan, denizde su damlası gibidir. Nereye savrulursa savrulsun -ırmaktı göldü, denizdi, okyanustu- döner döner birikmiş akan bir suya. Gemi batar vehmine ne gerek var? Çocuk, genç, insan savrulsa da kendine akacak bir yaşam bulur onu sonra sonra.

Her şey durmaksızın değişir. Çocuk hayal edemediğin şeyleri yapar. Zora düştüğünde yardımına koşmaya hazır ol olmasına ama koruyorum diye de engelleme. Her çocuk, hayallerinin ötesine geçme şansındır.

En iyisi dünya görüşün, tahayyüllerin ayağında pranga olmasın, hele kızının oğlunun

Hani kızımız olacaktı

çevresine hiç duvar övmesin; açık ufuklu olsun.

